

Środa, 6 lutego 2013 r.

na ten temat wśród przedsiębiorców i ogółu społeczeństwa; przypomina, że Międzynarodowa Izba Handlowa oferuje usługi rozwiązywania sporów dla osób prywatnych, przedsiębiorstw, państw, podmiotów państwowych i organizacji międzynarodowych poszukujących alternatyw dla sądowego rozstrzygnięcia sporów oraz że usługi te mogą pomóc w zapewnieniu skuteczniejszego dostępu do wymiaru sprawiedliwości ofiarom naruszeń odpowiedzialnych praktyk biznesowych powodujących straty gospodarcze, społeczne i środowiskowe w UE lub poza jej granicami;

52. podkreśla, że w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia praw związanych ze społeczną odpowiedzialnością przedsiębiorstw i dostępu do wymiaru sprawiedliwości podnoszeniu świadomości na temat znaczenia społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i konsekwencji jej niestosowania na poziomie przedsiębiorstw, co należy do zadań Komisji, musi towarzyszyć odpowiednie rozszerzanie wiedzy i budowanie zdolności na poziomie rządów państw przyjmujących;

53. uważa, że Komisja i państwa członkowskie powinny zachęcać przedsiębiorstwa unijne do podejmowania inicjatyw w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz do wymiany wzorcowych praktyk z ich partnerami zagranicznymi;

Podsumowanie

54. podkreśla konieczność opracowywania ewentualnych środków regulacyjnych w obrębie solidnych ram prawnych oraz zgodnie z rozwojem przepisów międzynarodowych, aby uniknąć rozbieżnej interpretacji na szczeblach krajowych czy też ryzyka powstania korzystnej lub niekorzystnej sytuacji w zakresie konkurencji na szczeblu regionalnym, krajowym bądź makroregionalnym

55. popiera działania Komisji mające na celu propagowanie odpowiedzialnych zachowań w stosunkach z innymi krajami i regionami na świecie; wzywa w związku z tym do nasilenia działań ukierunkowanych na umocnienie zasady wzajemności w wymianie handlowej;

56. ponownie stwierdza, że rozwój społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw powinien przede wszystkim opierać się na podejściu uwzględniającym udział wielu zainteresowanych stron, zaś główną rolę powinny odgrywać w nim przedsiębiorstwa, które powinny mieć możliwość stosowania podejścia odpowiednio do swojej sytuacji; podkreśla potrzebę posiadania specjalnych środków i podejść służących propagowaniu społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw wśród MŚP;

57. zauważa, że obecna strategia Komisji dotycząca społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw obejmuje okres lat 2011-2014; wzywa Komisję, by dopilnowała przyjęcia ambitnej strategii w odpowiednim czasie na okres po 2014 r.;

o
o o

58. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, a także rządóm i parlamentóm państw członkowskich.

P7_TA(2013)0050

Spółeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw: dbanie o interesy obywateli a droga do trwałego ożywienia gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw: dbanie o interesy obywateli a droga do trwałego ożywienia gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu (2012/2097(INI))

(2016/C 024/07)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 5, 12, 14, 15, 16, 21, 23, 26, 27, 28, 29, 31, 32, 33, 34 i 36 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

— uwzględniając Europejską kartę społeczną, a w szczególności jej art. 5, 6 i 19,

Środa, 6 lutego 2013 r.

- uwzględniając Deklarację Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącą podstawowych zasad i praw w pracy przyjętą w 1998 r. oraz konwencje MOP ustanawiające podstawowe normy pracy w odniesieniu do: zniesienia pracy przymusowej – konwencje nr 29 (1930 r.) i 105 (1957 r.), wolności zrzeszania się i prawa rokowań zbiorowych – konwencje nr 87 (1948 r.) i 98 (1949 r.), zniesienia pracy dzieci – konwencje nr 138 (1973 r.) i 182 (1999 r.) oraz niedyskryminacji w zatrudnieniu – konwencje nr 100 (1951 r.) i 111 (1958 r.),
- uwzględniając również konwencje MOP dotyczące postanowień o pracy (w umowach zawieranych przez władze publiczne) (konwencja nr 94) oraz dotyczące rokowań zbiorowych (konwencja nr 154),
- uwzględniając program godnej pracy i globalny pakt na rzecz miejsc pracy opracowane przez MOP i przyjęte na podstawie globalnego konsensusu dnia 19 czerwca 2009 r. na Międzynarodowej Konferencji Pracy,
- uwzględniając Deklarację dotyczącą sprawiedliwości społecznej na rzecz uczciwej globalizacji przyjętą zgodnie przez 183 państwa członkowskie MOP dnia 10 czerwca 2008 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka (1948 r.) i inne instrumenty Organizacji Narodów Zjednoczonych w dziedzinie praw człowieka, w szczególności Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (1966 r.), Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych (1966 r.), Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej (1965 r.), Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (1979 r.), Konwencję o prawach dziecka (1989 r.), Międzynarodową konwencję o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących oraz członków ich rodzin (1990 r.) oraz Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych (2006 r.),
- uwzględniając zasady upodmiotowienia kobiet wydane przez ONZ w marcu 2010 r., zawierające wytyczne dotyczące sposobów upodmiotowienia kobiet w miejscu pracy, na rynku i w społeczności, będące wynikiem współpracy między Jednostką Narodów Zjednoczonych ds. Równości Płci i Uwłasnowolnienia Kobiet (UN Women) a inicjatywą ONZ Global Compact;
- uwzględniając „Consistency Project”, czyli projekt współpracy między organizacją Climate Disclosure Standards Board (CDSB), Globalną Inicjatywą Sprawozdawczą (GRI), Organizacją Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) a Konferencją Narodów Zjednoczonych ds. Handlu i Rozwoju (UNCTAD), którego celem jest wspieranie większej spójności w podejściu do zapotrzebowania na pochodzące od przedsiębiorstw informacje dotyczące zmian klimatu i dostarczania tych informacji;
- uwzględniając wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka oraz konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 8 grudnia 2009 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając Wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych zaktualizowane w maju 2011 r.,
- uwzględniając konwencję OECD o zwalczaniu przekupstwa z 1997 r.,
- uwzględniając Globalną Inicjatywę Sprawozdawczą,
- uwzględniając utworzenie Międzynarodowej Rady ds. Zintegrowanej Sprawozdawczości (IIRC),
- uwzględniając duńską ustawę o sprawozdaniach finansowych (z 2008 r.),
- uwzględniając inicjatywę ONZ „Global Compact”,
- uwzględniając badanie z października 2010 r. przygotowane dla Komisji na temat rozbieżności dotyczących zarządzania, a występujących między międzynarodowymi instrumentami i normami dotyczącymi społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw a obowiązującym prawodawstwem europejskim (znane jako „badanie edynburskie”) ⁽²⁾, którego ustalenia przedstawiono w rocznym sprawozdaniu Parlamentu Europejskiego na temat praw człowieka z 2011 r. ⁽³⁾, i które zostało w pełni poparte przez Radę Europejską,

⁽¹⁾ <http://www.business-humanrights.org/SpecialRepPortal/Home/ProtectRespect-Remedy-Framework> i http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/111819.pdf

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/enterprise/policies/sustainable-business/files/business-human-rights/101025_ec_study_final_report_en.pdf

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0126.

Środa, 6 lutego 2013 r.

- uwzględniając ust. 46 i 47 dokumentu Światowego Szczytu Zrównoważonego Rozwoju w 2012 r. („Rio+20”),
- uwzględniając zasady odpowiedzialnego inwestowania ONZ,
- uwzględniając międzynarodową normę ISO 26000, podającą wytyczne dotyczące społecznej odpowiedzialności, która została wydana dnia 1 listopada 2010 r.,
- uwzględniając badanie 99 przedsiębiorstw z 2009 r. pt. „Zieloni zwycięzcy”⁽¹⁾,
- uwzględniając utworzenie europejskiego forum wielostronnego na temat społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, które rozpoczęło prace dnia 16 października 2002 r.,
- uwzględniając dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi⁽²⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji COM(2011)0896 dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zamówień publicznych;
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽³⁾ zastępujące konwencję brukselską z 1968 r. z wyjątkiem dotyczącym stosunków pomiędzy Danią a innymi państwami członkowskimi,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie działań następczych w związku z zieloną księgą na temat społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Upowszechnianie godnej pracy dla wszystkich – Wkład Unii w realizację programu godnej pracy na świecie” (COM(2006)0249) (komunikat Komisji dotyczący godnej pracy),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Modernizacja prawa spółek oraz poprawa ładu korporacyjnego w Unii Europejskiej – plan na przyszłość” (COM(2003)0284) (unijny plan działań w zakresie ładu korporacyjnego),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Handel, wzrost i polityka światowa – polityka handlowa jako kluczowy element strategii Europa 2020” (COM(2010)0612),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Pakiet «Odpowiedzialne przedsiębiorstwa»” (COM(2011)0685),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „W kierunku odnowy gospodarczej sprzyjającej zatrudnieniu” (COM(2012)0173),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Inicjatywa na rzecz przedsiębiorczości społecznej – budowanie ekosystemu sprzyjającego przedsiębiorstwom społecznym w centrum społecznej gospodarki i społecznych innowacji” (COM(2011)0682),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),

⁽¹⁾ <http://www.atearney.com/documents/10192/6972076a-9cdc-4b20-bc3a-d2a4c43c9c21>

⁽²⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

⁽³⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 86 z 10.4.2002, s. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 39 z 18.2.2003, s. 3.

Środa, 6 lutego 2013 r.

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategia na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010-2015” (COM(2010)0491),
 - uwzględniając rezolucję z dnia 30 maja 2002 r. w sprawie zielonej księgi Komisji na temat propagowania europejskich ram społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie komunikatu Komisji dotyczącego społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw: wkład przedsiębiorstw w trwały rozwój ⁽²⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw: nowe partnerstwo ⁽³⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w międzynarodowych umowach handlowych ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020, w której stwierdzono, że istnieje nierozzerwalny związek między odpowiedzialnością przedsiębiorstw a ładem korporacyjnym ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie inicjatywy na rzecz przedsiębiorczości społecznej – budowanie ekosystemu sprzyjającego przedsiębiorstwom społecznym w centrum społecznej gospodarki i społecznych innowacji ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie komunikatu Komisji „Odnowiona strategia UE na lata 2011–2014 dotycząca społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw” ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Odnowiona strategia UE na lata 2011–2014 dotycząca społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw” (COM(2011)0681),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinie Komisji Prawnej, Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Kultury i Edukacji (A7-0023/2013),
- A. mając na uwadze, że społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw nie można wykorzystywać do zmiany międzynarodowo uzgodnionych minimalnych właściwych standardów, lecz do próby pomiaru ich stosowania oraz lepszego zrozumienia, w jaki sposób mogą one być łatwo i bezpośrednio stosowane przez przedsiębiorstwa różnej wielkości;
- B. mając na uwadze, że pojęcie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw stosowane zazwyczaj w instytucjach UE należy postrzegać jako w znacznym stopniu nie do odróżnienia od powiązanych z nim pojęć odpowiedzialnej czy też etycznej przedsiębiorczości, problematyki „środowiska, społeczeństwa i zarządzania”, zrównoważonego rozwoju i rozliczalności przedsiębiorstw;
- C. mając na uwadze, że podejście uwzględniające wiele zainteresowanych stron musi być nadal fundamentem wszelkich popieranych przez UE inicjatyw dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i podstawą najbardziej wiarygodnego stosowania jej zasad przez same przedsiębiorstwa, począwszy od szczebla lokalnego;
- D. mając na uwadze, że w ramach Globalnej Inicjatywy Sprawozdawczej opracowano zdecydowanie najpowszechniej akceptowaną na świecie metodologię przejrzystości w przedsiębiorstwach, a także mając na uwadze, że utworzenie Międzynarodowej Rady ds. Zintegrowanej Sprawozdawczości (IIRC) z udziałem najważniejszych światowych organów opracowujących standardy rachunkowości wskazuje, iż włączenie sprawozdawczości dotyczącej zgodności działań przedsiębiorstw z zasadami zrównoważonego rozwoju do sprawozdań finansowych w ciągu niecałych dziesięciu lat stanie się światową normą;

⁽¹⁾ Dz.U. C 187 E z 7.8.2003, s. 180.

⁽²⁾ Dz.U. C 67 E z 17.3.2004, s. 73.

⁽³⁾ Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, s. 45.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, str. 101.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 57.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2012)0429.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 229 z 31.7.2012, s. 77.

Środa, 6 lutego 2013 r.

- E. mając na uwadze, że nowatorskie prace prowadzone w ramach książęcego projektu Rachunkowość na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (Accounting for Sustainability), inicjatywy „TEEB (Ekonomia ekosystemów i różnorodności biologicznej) dla biznesu” i Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska umożliwiły przedsiębiorstwom pełne i właściwe zrozumienie pieniężnej wartości zewnętrznych skutków ich działalności dla społeczeństwa i środowiska, a tym samym włączyć ten aspekt w finansowe zarządzanie przedsiębiorstwem;
- F. mając na uwadze zmianę stanowiska w środowisku inwestorów, czego obrazem jest fakt, że 1 123 inwestorów zarządzających łącznym kapitałem w wysokości 32 bilionów USD poparło wydane przez ONZ zasady odpowiedzialnego inwestowania (UNPRI); mając na uwadze, że według szacunków europejskiego forum zrównoważonego inwestowania wielkość światowego rynku społecznie odpowiedzialnych inwestycji wyniosła we wrześniu 2010 r. około 7 bilionów EUR, a 82 inwestorów pod przewodnictwem Aviva Global Investors, zarządzających łącznie kapitałem w wysokości 50 bilionów USD, zaapelowało na szczycie ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju o nadanie obowiązkowego charakteru sprawozdawczości przedsiębiorstw dotyczącej zrównoważonego rozwoju;
- G. mając na uwadze, że utworzenie wielostronnej europejskiej platformy ds. społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, podjęcie szeregu projektów pilotażowych i badawczych oraz działalność dawnej organizacji Alliance for Business oraz stały cenny wkład europejskich organizacji ds. społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, w tym CSR Europe, Europejskiej Akademii Biznesu w Społeczeństwie (EABIS), Europejskiego Forum Inwestycji Społecznych (Eurosif) i Europejskiej Koalicji na rzecz Sprawiedliwości w Biznesie (ECCJ) dały zdecydowany impuls europejskim działaniom w dziedzinie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw;
- H. mając na uwadze, że niektóre wspólne normy w obszarze społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw mają zasadnicze znaczenie, a także mając na uwadze, że różnice rzeczowe wymagają odmiennego podejścia ze strony przemysłu oraz że w wolnym społeczeństwie społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw nigdy nie może podnieść charytatywnej działalności do rangi obowiązku, co mogłoby ograniczyć gotowość obywateli do dawania;
- I. mając na uwadze, że kodeksy postępowania przedsiębiorstw odegrały ważną rolę w zaszczepieniu i podnoszeniu świadomości społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, ale nie stanowią one wystarczającej odpowiedzi ze względu na częsty brak szczegółowości, niespójność z istniejącymi normami międzynarodowymi, zdarzające się unikanie ważnych kwestii, brak porównywalności i przejrzystości w stosowaniu;
- J. mając na uwadze, że wytyczne ONZ dotyczące przedsiębiorczości i praw człowieka uzgodniono w tej organizacji jednogłośnie przy pełnym poparciu państw członkowskich Unii, Międzynarodowej Organizacji Pracodawców oraz Międzynarodowej Izby Handlowej, przy czym poparto również pojęcie „inteligentnego połączenia” działań regulacyjnych i dobrowolnych;
- K. mając na uwadze, że były specjalny przedstawiciel sekretarza generalnego ONZ ds. praw człowieka John Ruggie na zwołanej przez ówczesną szwedzką prezydentkę konferencji poświęconej społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw zaapelował do państw członkowskich Unii o wyjaśnienie i poparcie kwestii jurysdykcji ekstraterytorialnej w przypadku łamania prawa przez przedsiębiorstwa w krajach trzecich podatnych na zagrożenia mając na uwadze, że apel ten poparto następnie w konkluzjach Rady Europejskiej, ale w odpowiedzi na niego nie podjęto żadnych działań;
- L. mając na uwadze badanie Komisji dotyczące rozbieżności dotyczących zarządzania, występujących między międzynarodowymi instrumentami i normami dotyczącymi społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw a obowiązującym prawodawstwem europejskim (znane jako „badanie edynburskie”), opublikowane w październiku 2010 r., którego wyniki przypomniano w rocznym sprawozdaniu na temat praw człowieka z 2011 r. i które zostało w pełni poparte przez Radę Europejską i Parlament;
- M. mając na uwadze, że wydane przez OECD wytyczne dotyczące przedsiębiorstw ponadnarodowych to najbardziej wiarygodna międzynarodowa norma społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz mając na uwadze, że ich aktualizacja uzgodniona w maju 2011 r. to istotna szansa na postęp we wdrażaniu społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw;
- N. mając na uwadze, że podjęto wiele międzynarodowych inicjatyw, by nałożyć na przedsiębiorstwa obowiązek sprawozdawczości dotyczącej trwałego rozwoju, w tym wymogu przedstawiania sprawozdań przez chińskie przedsiębiorstwa państwowe, informowania o wdrażaniu wytycznych dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw opracowanych przez rząd Indii oraz ujawniania wyników dotyczących trwałego rozwoju wymaganych do notowania na giełdzie przez Brazylię, RPA i Malezję oraz przez Komisję Papierów Wartościowych i Giełd USA;
- O. mając na uwadze, że duńska ustawa o sprawozdaniach finansowych (z 2008 r.), dotycząca informowania o przestrzeganiu zasad trwałego rozwoju w przedsiębiorstwach i obejmująca szczególnie dodatkowe wymogi dotyczące sprawozdawczości na temat wpływu na zmiany klimatu i prawa człowieka, okazała się niezwykle popularna wśród duńskich przedsiębiorstw, z których 97 % podjęło decyzję o przedstawieniu informacji niezależnie od zasady „przestrzegaj lub wyjaśnij” obowiązującej w ciągu pierwszych trzech lat stosowania ustawy;

Środa, 6 lutego 2013 r.

- P. mając na uwadze, że Francja i Dania to dwa z czterech państw członkowskich ONZ, których rządy uzgodniły, że będą przodować we wdrażaniu zobowiązania z konferencji ONZ Rio + 20 dotyczącego sprawozdawczości przedsiębiorstw w dziedzinie trwałego rozwoju;
- Q. mając na uwadze, że dokonana pod przewodnictwem Holandii aktualizacja wytycznych OECD dotyczących przedsiębiorstw ponadnarodowych była szansą na poprawę ich widoczności i podniesienie ich rangi dzięki systemowi krajowych punktów kontaktowych, położyła kres „powiązaniom inwestycyjnym” uniemożliwiającym pełne zastosowanie wytycznych w łańcuchu dostaw i w pełni uwzględniła wydane przez ONZ zasady dotyczące biznesu i praw człowieka;
- R. mając na uwadze, że w rezolucji Parlamentu Europejskiego w sprawie strategii „UE 2020” stwierdzono, że istnieje nierozzerwalny związek między odpowiedzialnością przedsiębiorstw a ładem korporacyjnym;
- S. mając na uwadze, że badanie „Green Winners” z 2009 r., obejmujące 99 spółek, wykazało, że w 16 różnych sektorach przemysłu przedsiębiorstwa stosujące strategię społecznej odpowiedzialności osiągają wyniki przewyższające średnią danego sektora o co najmniej 15 %, co oznacza dodatkową kapitalizację rynkową w wysokości 498 mln EUR (650 mln USD) na spółkę;
- T. mając na uwadze, że według badania przeprowadzonego w 2012 r. wśród kadry kierowniczej na całym świecie (Global CEO survey) przedsiębiorstwa rozumieją, że wzrost wymaga ściślejszej współpracy z miejscową społecznością, a np. ponad 60 % spośród badanych zamierza w ciągu najbliższych trzech lat zwiększyć poziom inwestycji mających przyczynić się do utrzymania pracowników w dobrym zdrowiu;
1. uznaje, że komunikat Komisji należy do serii deklaracji politycznych, dzięki którym społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw jest obecnie szerzej propagowana, uwzględniona w polityce UE i stanie się utrwaloną zasadą europejskich działań; zwraca się do Komisji i do państw członkowskich, aby przy przyjmowaniu konkretnych środków mających zachęcać przedsiębiorstwa do zaangażowania się w społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstw opierały się na strategii społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw na lata 2014-2020;
 2. podkreśla, że aktywna postawa w kwestii odpowiedzialności społecznej sprawia, że przedsiębiorstwa cieszą się większym zaufaniem i akceptacją społeczną;
 3. zgadza się jednak z przedstawioną w komunikacie analizą, według której stosowanie praktyk społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw nadal w znacznej mierze ogranicza się do mniejszości dużych przedsiębiorstw pomimo bezpośrednich apeli w komunikatach Komisji z 2001 i 2006 r., by więcej przedsiębiorstw przyjęło zasady odpowiedzialności społecznej; uważa jednakże, że przedsiębiorstwa angażują się na rzecz społeczeństwa, w którym prowadzą działalność, oraz że społeczna odpowiedzialność może być wprowadzona w przedsiębiorstwach każdej wielkości; zauważa również potrzebę zaangażowania MŚP w debatę na temat społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, bo wiele z nich wprowadza ją w oparciu o bardziej nieformalne i intuicyjne podejście, które wymaga minimalnego obciążenia administracyjnego i nie zwiększa kosztów;
 4. przypomina o strategicznej roli MŚP, które dzięki bliskim związkom z terenem, na którym działają, mogą ułatwić rozpowszechnianie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; apeluje do Komisji o rozwijanie – w porozumieniu z organami krajowymi i wielostronnymi platformami – form współpracy sektorowej między MŚP, które umożliwiłyby im zbiorowe stawianie czoła problemom społecznym i środowiskowym;
 5. ubolewa, że społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw opiera się w głównej mierze na normach środowiskowych ze szkodą dla norm społecznych, które mają przecież podstawowe znaczenie w tworzeniu klimatu społecznego sprzyjającego wzrostowi gospodarczemu i spójności społecznej;
 6. uważa, że światowy kryzys finansowy niesie ze sobą realne ryzyko, że decydenci polityczni, również w Unii, odczuwają skutki własnej zgubnej krótkowzroczności, polegającej na skupianiu się wyłącznie na środkach dotyczących wąsko rozumianej przejrzystości i rozliczalności na rynkach finansowych przy pominięciu pilnej potrzeby zintegrowanego rozwiązywania przez sektor finansowy i sektory przemysłowe palących i nadrzędnych problemów, do których należy niszczenie środowiska i dezintegracja społeczna;
 7. przestrzega, że w przyszłości przedsiębiorstwa mogą być zrównoważone tylko pod warunkiem, że będą funkcjonować w zrównoważonej gospodarce, oraz że może nie być alternatywy wobec dostosowania się do gospodarki niskoemisyjnej obejmującej również ochronę społecznego i przyrodniczego kapitału na świecie, przy czym w procesie tym społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw musi odgrywać decydującą rolę;

Środa, 6 lutego 2013 r.

8. jest przekonany, że należy wzmocnić społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstw za pomocą: zwiększania roli globalnych instrumentów dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; nowej dynamiki popularyzowania tej koncepcji przez wiodące przedsiębiorstwa wśród innych przedsiębiorstw; ujawniania przez przedsiębiorstwa informacji dotyczących kwestii społecznych i środowiskowych; stosowania odpowiednich wytycznych; wsparcia udzielanego przez administrację publiczną dla tworzenia odpowiednich warunków do współpracy na rzecz społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz dostarczania odpowiednich narzędzi i instrumentów takich jak np. system zachęt; solidnej oceny skutków istniejących inicjatyw dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; wsparcia nowych inicjatyw społecznych; dostosowania społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw do potrzeb MŚP; zwiększonego uznania, zarówno w środowisku przedsiębiorstw, jak i ogólnie w społeczeństwie, olbrzymiej skali wyzwań społecznych i środowiskowych, przed którymi stoi Europa i cały świat;

9. popiera Komisję w jej zamiarze pogłębienia społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w Europie przez opracowanie wytycznych i popieranie inicjatyw wielostronnych w poszczególnych sektorach przemysłu, a także apeluje do wiodących przedsiębiorstw i stowarzyszeń o przyłączenie się do tej inicjatywy;

10. ponownie zauważa, że w społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw nacisk musi przenieść się z procesów na wyniki;

11. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przedstawiona w komunikacie Komisji definicja społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, która odzwierciedla nowe podejście przyjęte po raz pierwszy przez Komisję podczas forum wielostronnego w 2009 r., stwarza niezbędną szansę na włączenie społeczne i budowanie konsensu oraz właściwie odzwierciedla nowy konsens osiągnięty w tej sprawie przez przedsiębiorstwa i inne zainteresowane strony dzięki jednomyślnemu uzgodnieniu wytycznych ONZ i innych instrumentów, takich jak norma ISO 26000 dotycząca odpowiedzialności społecznej; z zadowoleniem przyjmuje uwzględnianie kwestii społecznych, środowiskowych, etycznych i tych związanych z prawami człowieka w działaniach przedsiębiorstw; kładzie nacisk na fakt, że Komisja musi wprowadzić większe rozróżnienie między: (1) działalnością charytatywną przedsiębiorstw; (2) społeczną działalnością przedsiębiorstw, której podstawą są ustawy, przepisy i normy międzynarodowe; oraz 3) aspołeczną działalnością przedsiębiorstw, która narusza ustawy, przepisy i normy międzynarodowe oraz prowadzi do wyzysku, np. w przypadku pracy dzieci lub pracy pod przymusem, co powinno zostać surowo potępione;

12. podkreśla, że społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw musi również obejmować ich działania w krajach trzecich oraz wobec tych krajów;

13. z zainteresowaniem odnotowuje, że Komisja zaczęła umieszczać odniesienia do społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w unijnych umowach handlowych; uważa, biorąc pod uwagę podstawową rolę, jaką odgrywają duże przedsiębiorstwa, ich filie i łańcuchy zaopatrzenia w handlu międzynarodowym, że odpowiedzialność społeczna i środowiskowa przedsiębiorstw musi stać się nieodłączną częścią rozdziału dotyczącego zrównoważonego rozwoju umieszczanego w umowach handlowych zawieranych przez Unię Europejską; wzywa Komisję do opracowania konkretnych wniosków w sprawie wdrożenia zasad społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw do polityki handlowej;

14. uważa, że społeczna odpowiedzialność powinna obejmować również poszanowanie podstawowych zasad i praw, takich jak zasady i prawa określone przez MOP, w tym zwłaszcza wolność zrzeszania się, prawo do układów zbiorowych, zakaz pracy przymusowej, zniesienie pracy dzieci i wyeliminowanie dyskryminacji w miejscu pracy;

15. wyraża wysokie uznanie dla wkładu komisarzy ds. zatrudnienia, przedsiębiorczości i rynku wewnętrznego oraz ich pracowników w dalekosiężne i konstruktywne podejście zawarte w komunikacie Komisji; uznaje wkład innych służb Komisji za pośrednictwem międzyresortowej grupy ds. społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; niemniej wzywa przewodniczącego Komisji, by osobiście objął przewodnictwo nad działaniami dotyczącymi społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz zapewnił pełne poczucie odpowiedzialności za zaangażowanie Komisji w tej dziedzinie, zwłaszcza w DG ds. Środowiska i w dyrektywach zajmujących się stosunkami zewnętrznymi;

16. wyraża przekonanie, że społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw musi obejmować środki o charakterze społecznym, zwłaszcza w zakresie szkoleń zawodowych, godzenia życia zawodowego i rodzinnego, odpowiednich warunków pracy; ponownie wyraża przekonanie co do korzyści związanych ze społeczną odpowiedzialnością przedsiębiorstw, lecz powtarza, że jeżeli korzyści te nie występują w perspektywie krótkoterminowej w danej sytuacji lub w danym przedsiębiorstwie, nie można nigdy wykorzystać tego jako usprawiedliwienia dla podejmowania nieodpowiedzialnych i aspołecznych decyzji; uważa, że przeprowadzono wystarczająco dużo badań wykazujących zasadność ekonomiczną społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i należy priorytetowo potraktować upowszechnianie tych badań; apeluje, by nowe badania dotyczące społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw były poświęcone ocenie łącznych skutków zmiany zachowań biznesowych w wyniku przyjęcia zasad społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, wyrażających się w podejmowaniu ogólnych europejskich i światowych wyzwań, takich jak emisje CO₂, wzrost kwasowości wód, skrajne ubóstwo, praca dzieci czy też nierówności, oraz by wnioski z tych badań wykorzystano jako przyszły europejski wkład w opracowywanie światowych inicjatyw w dziedzinie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw;

17. uznaje, że poważny problem związany z inicjatywami dotyczącymi społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw pojawia się w sytuacji, w której przedsiębiorstwom twierdzącym, iż stosują zasady społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, udaje się uniknąć kontaktów z najważniejszymi grupami interesu lub drażliwych kwestii mających znaczenie dla ich działalności; wzywa Komisję, aby we współpracy z władzami finansowymi wykorzystwała wcześniejsze

Środa, 6 lutego 2013 r.

prace „laboratoriów” społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w celu lepszego określenia, w jaki sposób przedsiębiorstwa i ich podmioty mogą obiektywnie ustalić kwestie społeczne i środowiskowe, które mają istotne znaczenie dla danego przedsiębiorstwa, a także apeluje o sprawiedliwy i wyważony dobór podmiotów angażowanych w inicjatywy przedsiębiorstwa dotyczące społecznej odpowiedzialności;

18. uważa, że konsumenci coraz bardziej skupiają się na działalności przedsiębiorstw charakteryzującej się odpowiedzialnością społeczną, dlatego zachęca przedsiębiorstwa do przejrzystości, zwłaszcza w odniesieniu do operacji wiążących się z obawami etycznymi, społecznymi czy środowiskowymi;

19. podkreśla, że o społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw można mówić tylko wówczas, gdy przestrzega się obowiązujących przepisów prawa i lokalnych układów zbiorowych zawartych między partnerami społecznymi;

20. uważa, że przy ocenie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstwa należy uwzględnić postępowanie przedsiębiorstw obecnych w łańcuchu dostaw oraz ewentualnych podwykonawców;

Trwałe ożywienie gospodarcze

21. popiera fakt, że w komunikacie Komisji uznano, iż „pomoc w łagodzeniu skutków społecznych obecnego kryzysu gospodarczego” oraz poszukiwanie zrównoważonych modeli biznesowych jest elementem społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; wzywa Komisję i państwa członkowskie do udzielenia przedsiębiorstwom pomocy – we współpracy z przedstawicielami pracowników – w angażowaniu się w społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstw; wzywa przedsiębiorstwa do rozważenia inicjatyw na rzecz utrzymania i tworzenia miejsc pracy, w szczególności dla młodzieży i kobiet, we wszystkich obszarach działalności (jak np. zarządzanie i organizacja, rynek, pracownicy, środowisko, społeczeństwo), ze szczególnym uwzględnieniem ludzi, których sytuację utrudnia kilka czynników, np. Romów i osób niepełnosprawnych, zatrudniania nie tylko szeregowych pracowników, ale również wyższej kadry kierowniczej z lokalnego rynku pracy, a także wprowadzenia np. systemu umożliwiającego absolwentom wyższych uczelni odbywanie staży w celu zdobycia doświadczenia zawodowego wymaganego przez pracodawców w sektorze prywatnym;

22. uważa, że przedsiębiorstwa powinny angażować się w rozwiązywanie problemów społecznych, które pogłębia kryzys gospodarczy, np. problemu braku mieszkań i problemu ubóstwa, a także w rozwój społeczności, w których funkcjonują;

23. uznaje fakt, że kryzysowi gospodarczemu towarzyszy wzrost liczby osób pracujących dorywczo, zwłaszcza kobiet, różniące się od siebie warunki pracy, które częściowo powstają z powodu zlecenia podwykonawstwa, wymuszona praca w niepełnym wymiarze godzin w przypadku wielu osób chcących pracować w pełnym wymiarze, wzrost liczby przypadków zatrudniania opartego czasami na wyzysku, a także odrodzenie się sektora nieformalnego; wzywa Komisję i europejskie forum wielostronne, by szczegółowo zbadały wzrost podwykonawstwa; apeluje, by prace te inspirowały wytyczne ONZ stosowane do łańcucha dostaw, a zwłaszcza do koncepcji oceny skutków niezależnie od miejsca dostawcy w łańcuchu;

24. zauważa, że przestrzeganie przepisów prawa w zakresie warunków prac fizycznych, opracowanie procedur i polityki dotyczącej zatrudniania i zwalniania, ochrona danych i prywatności pracownika, terminowe płatności wynagrodzeń i innych świadczeń również stanowią element społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i wzywa do ich przestrzegania;

25. przyznaje, że kryzys ma wpływ na strukturę społeczną; z zadowoleniem przyjmuje różnorodne podjęte przez przedsiębiorstwa działania mające na celu włączenie do społeczeństwa czynnego zawodowo grup szczególnie wrażliwych oraz grup w niekorzystnej sytuacji; apeluje do przedsiębiorstw o kontynuowanie tego rodzaju inicjatyw; uznaje jednak, że zamykanie przedsiębiorstw i redukcja kosztów stwarzają niebezpieczeństwo utraty niektórych korzyści osiągniętych dzięki społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, takich jak zatrudnianie grup szczególnie wrażliwych, a zwłaszcza osób niepełnosprawnych, lepsze szkolenie i poprawa statusu tych pracowników, propagowanie innowacyjnych form społecznie użytecznej produkcji i usług, np. spółdzielni kredytowych, propagowanie nowych modeli zatrudnienia w przedsiębiorstwach społecznych i spółdzielniach oraz w ramach sprawiedliwego handlu; uważa w związku z tym, że należy określić normy w zakresie środków o charakterze społecznym; wzywa Komisję do przeprowadzenia poważnej analizy społecznego wpływu kryzysu na te inicjatywy, uwzględniającej problematykę płci i skupiającej się na krajach Europy Południowej, oraz do prowadzenia pełnych konsultacji na temat wyników tej analizy z partnerami społecznymi i stronami zainteresowanymi społeczną odpowiedzialnością przedsiębiorstw;

26. uważa, że działania przedsiębiorstw charakteryzujące się społeczną odpowiedzialnością nie tylko przynoszą korzyść społeczeństwu jako całości, ale również przyczyniają się do poprawy wizerunku przedsiębiorstwa i większego docenienia go przez potencjalnych konsumentów, co pomaga mu w uzyskaniu rentowności w dłuższej perspektywie;

27. zauważa, że tworzenie programów rozwoju umiejętności i kształcenia ustawicznego dla pracowników, regularne indywidualne oceny pracowników oraz program zarządzania talentami, jak również ustalanie indywidualnych celów biznesowych i rozwojowych dla pracowników jest źródłem wzrostu motywacji i ich zaangażowania oraz stanowi istotny element społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw;

Środa, 6 lutego 2013 r.

28. wskazuje, że szczególnie w czasach kryzysu przedsiębiorstwa działające zgodnie z zasadami społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw powinny przyczynić się do rozwijania zdolności innowacyjnych swojego regionu poprzez wprowadzanie innowacyjnych i przyjaznych dla środowiska rozwiązań technologicznych w zakładach produkcyjnych oraz poprzez nowe inwestycje i modernizacje; podkreśla, że włączenie w działalność przedsiębiorstw zagadnień środowiskowych, takich jak różnorodność biologiczna, zmiany klimatu, wydajne korzystanie z zasobów i stan środowiska, przyniesie możliwości wspierania trwałego ożywienia gospodarczego;

29. uważa, że kryzys finansowy w niektórych przypadkach może mieć wpływ na zaufanie pracowników do przedsiębiorstw w kwestii ich zobowiązań do zapewnienia długoterminowych prywatnych uprawnień emerytalnych, biorąc pod uwagę różnorodność systemów emerytalnych w UE; zachęca odpowiedzialne przedsiębiorstwa do zajęcia się tym problemem we współpracy z Komisją i partnerami społecznymi, w tym przez wprowadzenie jawnych, obejmujących wszystkich i opartych na przepisach ustaleń w kwestii zarządzania inwestycjami emerytalnymi, będących elementem szerszego wyzwania, jakim jest podjęcie w ramach społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw problemu starzenia się społeczeństwa w epoce zmian demograficznych; uważa, że przywrócenie zaufania między pracownikami a przedsiębiorstwami jest kluczowe dla trwałego ożywienia gospodarczego;

Organizacja międzynarodowa i wielostronne sposoby podejścia

30. wyraża wysokie uznanie dla faktu, że w komunikacie Komisji położono nacisk na zaostrzenie i wdrożenie standardów międzynarodowych oraz – biorąc pod uwagę aktualizację wytycznych OECD w 2011 r. i uzgodnienie wytycznych ONZ – uważa, że działania UE muszą obecnie głównie skupiać się na wspieraniu oraz realizacji tych wytycznych i zasad w europejskich przedsiębiorstwach; podkreśla, że powyższe wytyczne OECD zostały zdefiniowane i zatwierdzone na szczeblu międzynarodowym z myślą o stworzeniu i utrzymaniu równych szans dla wszystkich przy jednoczesnym wspieraniu otwartych, uczciwych i odpowiedzialnych praktyk gospodarczych na całym świecie; sugeruje, aby Komisja co roku przedkładała Parlamentowi i Radzie sprawozdanie z wdrażania tych wytycznych OECD;

31. podkreśla znaczenie prowadzenia polityki unijnej dotyczącej społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w sposób uzupełniający do rozwoju przepisów międzynarodowych, aby uniknąć rozbieżnej interpretacji czy też ryzyka powstania korzystnej lub niekorzystnej sytuacji w zakresie konkurencji na szczeblu krajowym bądź międzynarodowym;

32. kładzie nacisk na fakt, że każde z 27 państw członkowskich musi przyspieszyć przegląd krajowych planów działania dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, a także opracowywanie krajowych planów wdrażania odpowiednich wytycznych OECD i wytycznych ONZ, które powinny zostać ukończone najpóźniej do grudnia 2013 r.; uważa, że państwa członkowskie powinny dopilnować, by plany te były przygotowywane z udziałem wszystkich odpowiednich zainteresowanych stron, w tym organizacji pozarządowych, społeczeństwa obywatelskiego, związków zawodowych, organizacji pracodawców i krajowych instytucji praw człowieka; wzywa UE do ułatwiania czerpania nauk z doświadczeń tych państw członkowskich, które są obecnie zaangażowane w ten proces; zachęca państwa członkowskie do inspirowania się wytycznymi zawartymi w normie ISO 26000, najnowszymi wytycznymi Globalnej Inicjatywy Sprawozdawczej oraz wytycznymi przygotowanymi przez Europejską Grupę Krajowych Instytucji Praw Człowieka;

33. wzywa do większej spójności polityki na szczeblu UE przez dostosowanie zamówień publicznych, kredytów eksportowych, dobrego rządzenia, konkurencji, rozwoju, handlu, inwestycji i innych dziedzin polityki oraz porozumień do międzynarodowych norm w dziedzinie praw człowieka, socjalnych i środowiskowych zawartych w odpowiednich wytycznych i zasadach OECD i ONZ; w związku z tym wzywa do podejmowania działań na rzecz współpracy z organami reprezentującymi pracowników, pracodawców i konsumentów oraz do wykorzystywania odpowiedniego doradztwa krajowych instytucji praw człowieka, jak „Propozycja Europejskiej Grupy dla WE w sprawie praw człowieka i przetargów”; wzywa do przeprowadzania konstruktywnych i odpowiednich ocen skutków wniosków ustawodawczych pod względem ewentualnych niespójności z wytycznymi ONZ oraz kładzie nacisk na koordynację z grupą roboczą ONZ ds. biznesu i praw człowieka w celu uniknięcia rozbieżnych i niespójnych interpretacji wytycznych ONZ;

34. z zadowoleniem przyjmuje w szczególności włączenie sektora technologii informacyjno-komunikacyjnych do specjalnych europejskich wytycznych dotyczących biznesu i praw człowieka; uznaje autentyczne dylematy wynikające z konieczności ochrony prywatności i zwalczania nielegalnych treści z jednej strony, a z drugiej strony z celu, jakim jest obrona wolności słowa, czego przykładem są niedawne kontrowersje wokół antyislamskiego nagrania wideo umieszczonego na portalu YouTube; apeluje, by wiele więcej europejskich przedsiębiorstw zaangażowało się w czołową wielostronną inicjatywę w tej dziedzinie, czyli Global Network Initiative (GNI), w której uczestniczą obecnie przede wszystkim przedsiębiorstwa z siedzibą w USA;

Środa, 6 lutego 2013 r.

35. podkreśla z naciskiem, że wszystkie „środki finansowe na handel i rozwój” oferowane podmiotom sektora prywatnego w ramach instrumentów inwestycyjnych UE, a także te oferowane przez Europejski Bank Inwestycyjny oraz Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju powinny być opatrzone klauzulami umownymi wymagającymi zgodności z wytycznymi OECD dotyczącymi przedsiębiorstw ponadnarodowych i wytycznymi ONZ dotyczącymi biznesu i praw człowieka, a towarzyszyć im powinny przepisy dotyczące rozliczalności oraz jasny mechanizm składania skarg; ponownie wzywa państwa członkowskie, by zastosowały te same zasady do przyznawania przedsiębiorstwom kredytów eksportowych;

36. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą krajowych planów działania na rzecz realizacji wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka; wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do odgrywania większej roli we wspieraniu ich realizacji na wysokim szczeblu oraz zachęcaniu do skutecznego monitorowania i sprawozdawczości; apeluje o wprowadzenie „procesu wzajemnej oceny” między państwami członkowskimi w celu poczynienia postępów w realizacji; wzywa Komisję i ESDZ do przeprowadzenia oceny wdrażania planów działań i działań podjętych na szczeblu Unii oraz do przedstawienia sprawozdania Radzie Europejskiej i Parlamentowi przed końcem 2014 r.;

37. dostrzega fakt, że przedsiębiorstwa coraz częściej funkcjonują w państwach podatnych na zagrożenia oraz że ich obowiązkiem jest dbanie o ochronę pracowników przed konfliktami, terroryzmem i zorganizowaną przestępczością; podkreśla jednak z naciskiem, że przedsiębiorstwa mają również obowiązek dopilnowania, by ustalenia dotyczące bezpieczeństwa nie szkodziły pokojowi ani bezpieczeństwu innych osób w miejscu prowadzenia działalności, co mogłoby narazić je na oskarżenia o współudział w łamaniu praw człowieka; wzywa Komisję i państwa członkowskie by zapewniły znacznie powszechniejsze stosowanie międzynarodowych dobrowolnych zasad bezpieczeństwa oraz by dążyły do porozumienia w sprawie międzynarodowych ram prawnych dotyczących regulowania i monitorowania działalności prywatnych agencji wojskowych i agencji ochrony, a także nadzoru nad nią;

38. wzywa przedsiębiorstwa i inne zainteresowane strony do konstruktywnego zaangażowania się w prowadzony przez Komisję proces opracowywania sektorowych wytycznych dotyczących praw człowieka oraz do stosowania powstałych w tym procesie wytycznych;

39. wzywa Komisję, a zwłaszcza jej DG ds. Sprawiedliwości, do przedstawienia wniosków jeszcze bardziej ułatwiających dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sądach UE w najbardziej skrajnych, oczywistych przypadkach łamania praw człowieka lub praw pracowniczych przez przedsiębiorstwa mające siedzibę w Europie, ich jednostki zależne, podwykonawców lub partnerów biznesowych, zgodnie z zaleceniem specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ ds. biznesu i praw człowieka;

40. zauważa również potrzebę opracowania i stworzenia mechanizmów zgłaszania naruszeń dotyczących praw człowieka w ramach indywidualnych przedsiębiorstw;

41. uważa, że badanie zatytułowane „Green Matters” ostatecznie udowadnia pozytywny związek między stosowaniem przez przedsiębiorstwa zasad społecznej odpowiedzialności a uzyskiwaniem lepszych wyników finansowych przy wychodzeniu z kryzysu; popiera koncepcję odpowiedzialnej konkurencyjności i podkreśla, że potencjalny rynek społecznie i środowiskowo użytecznych towarów i usług nadal stanowi podstawową szansę rynkową dla przedsiębiorstw oraz dla zaspokajania potrzeb społecznych;

42. podziela pogląd przedsiębiorstw wskazany w „Global CEO Survey 2012”, zgodnie z którym trwały wzrost przedsiębiorstw wymaga ścisłej współpracy z miejscową społecznością, lokalnymi organami władzy i partnerami biznesowymi oraz inwestowania we wspólnoty lokalne; popiera intensyfikację inicjatyw przedsiębiorstw dotyczących tworzenia miejsc pracy, szkolenia, udziału w zarządzaniu ograniczonymi zasobami oraz w stosowaniu zdrowych rozwiązań, a także wzywa do intensyfikacji tego rodzaju działań;

43. wzywa Komisję, a zwłaszcza jej DG ds. Handlu, do przejścia od biernego do aktywnego podejścia do wytycznych OECD, m.in. poprzez przyjęcie deklaracji OECD w sprawie międzynarodowych inwestycji i przedsiębiorstw wielonarodowych, przez propagowanie i stałe poparcie wytycznych OECD w delegaturach UE w krajach trzecich, finansowanie inicjatyw budowania potencjału z udziałem przedsiębiorstw, związków zawodowych i społeczeństwa obywatelskiego w krajach trzecich z myślą o wdrożeniu wspomnianych wytycznych, zapewnianie wyraźnego wzmiankowania wytycznych we wszystkich nowych porozumieniach między Unią a państwami trzecimi, w tym we wszystkich umowach o handlu i inwestycjach; uważa, że Unia powinna czynić większe starania na polu dyplomacji, by na arenie międzynarodowej przekonać więcej państw do ich podpisania oraz – we współpracy z państwami członkowskimi – w konkretnej formie popierać grupy społeczeństwa obywatelskiego sygnalizujące konkretne przypadki rzekomych naruszeń;

Środa, 6 lutego 2013 r.

44. uważa, że społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw jest istotnym narzędziem pomagającym Unii we wspieraniu wdrażania konwencji MOP na arenie międzynarodowej; wzywa Komisję do udzielenia wsparcia europejskim organizacjom i związkom zawodowym pragnącym przeprowadzić projekty dotyczące wytycznych OECD i innych międzynarodowych standardów w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w celu tworzenia potencjału w krajach trzecich; wzywa Komisję do wyznaczenia konkretnego celu dotyczącego wynegocjowania i uzgodnienia nowych umów ramowych w sprawach dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz do zachęcenia partnerów społecznych do zawierania takich umów w ramach ich nowego, sektorowego podejścia do społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; zachęca Komisję, a w szczególności DG ds. Zatrudnienia, do włączenia norm pracy do zasad społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw przez realizację projektów pilotażowych dotyczących godnej pracy z udziałem rządów krajów trzecich;

45. zgadza się z komunikatem Komisji „Odnowiona strategia UE na lata 2011–2014 dotycząca społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw”, w którym mówi się, że „poszanowanie dla mającego zastosowanie prawodawstwa, a także dla układów zbiorowych pomiędzy partnerami społecznymi jest warunkiem wstępnym wypełniania zobowiązań wynikających z [...] odpowiedzialności [społecznej przedsiębiorstw]”; jest zdania, że społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw powinna uzupełniać ustawodawstwo, układy zbiorowe i dialog z pracownikami zrzeszonymi w związkach zawodowych, ale w żadnym przypadku ich nie zastępować, a przedsiębiorstwa powinny zobowiązać się do omawiania z pracownikami i ich przedstawicielami polityki społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i takich elementów, jak roczne sprawozdanie przedsiębiorstwa na temat społecznych i środowiskowych skutków prowadzonej działalności; jest przekonany, że fakultatywne ramy zasad społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw należy przyjąć w oparciu o ewentualną treść takich ram, zgodnie z opisem w dokumencie roboczym Komisji w tej sprawie;

46. wzywa UE, a zwłaszcza Komisję:

- do dopilnowania, by kwestia CSR i praw człowieka figurowała wśród priorytetów poszczególnych instrumentów finansowych w nowych wieloletnich ramach finansowych (WRF) na lata 2014-2020 oraz
- do rozwinięcia szczególnego wsparcia w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka dla szkolenia i ogólnego budowania potencjału w dziedzinie CSR i praw człowieka wśród organizacji społeczeństwa obywatelskiego, krajowych instytucji praw człowieka, obrońców praw człowieka, związków zawodowych oraz innych organizacji zajmujących się prawami człowieka;

47. wyraża uznanie dla tych przedsiębiorstw, które wykorzystały szczyt ONZ „Rio+20” do wyrażenia poparcia dla nowej światowej konwencji dotyczącej społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w systemie ONZ; jest zdania, że chociaż przyjęcie takiej konwencji jest prawdopodobnie kwestią lat, to jednak UE powinna konstruktywnie zaangażować się w debatę; mimo to uważa, że debata taka nie może odwrócić uwagi decydentów w przedsiębiorstwach i organach rządowych od wdrażania dotychczasowych instrumentów z dziedziny społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, co jest pilnie potrzebne; zwraca uwagę na fakt, że poza systemem ONZ istnieją różne modele potencjalnych sposobów powstawania nowych form światowego zarządzania w dziedzinie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, np. dzięki propagowaniu wytycznych OECD w państwach niebędących członkami tej organizacji lub dzięki niezależnej inicjatywie rządów o podobnym nastawieniu; wzywa Unię, Komisję i państwa członkowskie do opracowania i upowszechniania specjalnych propozycji dotyczących konkretnych i sprawdzalnych działań przedsiębiorstw, które zostaną uzgodnione w ramach proponowanych przez ONZ celów trwałego rozwoju na okres po 2015 r.;

Polityka publiczna na rzecz społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw

48. popiera pogląd, zawarty już w sprawozdaniu forum wielostronnego z czerwca 2004 r., że władze publiczne mogą wnieść znaczący wkład poprzez wykorzystanie funkcji zrzeszania, motywowania i funkcji regulacyjnych w celu zwiększenia społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, również przy udzielaniu zamówień publicznych, oraz wzywa państwa członkowskie do stworzenia znacznego nowego bodźca do tych wysiłków;

49. domaga się, by spójność z wytycznymi i zasadami OECD oraz ONZ była priorytetem tam, gdzie UE lub państwa członkowskie są partnerami biznesowymi (np. w kontekście zamówień publicznych, w przedsiębiorstwach państwowych, spółkach joint venture, przedsiębiorstwach społecznych, przy gwarancjach kredytów eksportowych czy przy projektach na dużą skalę w krajach trzecich), co powinno znaleźć odzwierciedlenie w specjalnych klauzulach powodujących konsekwencje dla przedsiębiorstw otwarcie naruszających standardy społeczne, środowiskowe oraz związane z prawami człowieka;

50. podkreśla znaczenie dokumentu ramowego ONZ pt. „Ochrona, poszanowanie, naprawa” i uważa, że trzy wymienione w nim filary, a mianowicie odpowiedzialność państwa za ochronę przed naruszeniami praw człowieka, spoczywający na przedsiębiorstwach obowiązek poszanowania praw człowieka oraz konieczność zapewnienia skuteczniejszego systemu odszkodowań powinny być przedmiotem odpowiednich środków umożliwiających ich stosowanie;

Środa, 6 lutego 2013 r.

51. podkreśla, że przedsiębiorstwa europejskie i ich spółki zależne oraz podwykonawcy, z uwagi na ich znaczenie w międzynarodowej wymianie handlowej, odgrywają zasadniczą rolę w promowaniu i upowszechnianiu norm społecznych oraz norm pracy na świecie; przyznaje, że skargi na firmy unijne działające za granicą są częściej rozwiązywane w bardziej skuteczny sposób na miejscu; poleca krajowe punkty kontaktowe OECD jako zlokalizowane w poszczególnych państwach pozaprawne instrumenty, które mogą pośredniczyć w szeregu sporów dotyczących biznesu i praw człowieka; wzywa jednak do dołożenia przez firmy większych starań w związku z rozwijaniem instrumentów poświęconych skargom, dostosowanych do kryteriów skuteczności określonych w wytycznych ONZ i do poszukiwania dalszych miarodajnych wskazówek w uznanych na świecie zasadach i wytycznych, zwłaszcza niedawno aktualizowanych wytycznych OECD dla przedsiębiorstw międzynarodowych, dziesięciu zasadach inicjatywy ONZ „Global Compact”, wytycznych zawartych w normie ISO 26000 dotyczącej odpowiedzialności społecznej, Trójstronnej deklaracji zasad MOP dotyczącej przedsiębiorstw wielonarodowych i polityki społecznej;

52. apeluje o opracowanie skuteczniejszych standardów przejrzystości i odpowiedzialności dla unijnych firm technologicznych w związku z eksportem technologii, które mogą być wykorzystane do łamania praw człowieka lub działania wbrew interesom bezpieczeństwa UE;

53. apeluje o stosowanie zasady „know your end user” (poznaj użytkownika końcowego) w celu zapewnienia większej kontroli i zapobiegania łamaniu praw człowieka zarówno na początku, jak i na końcu łańcucha zaopatrzenia, produkcji czy też obiegu rynkowego;

54. uważa, że państwa członkowskie powinny rozliczać przedsiębiorstwa z przyjmowania zasad i aktywnej polityki zapobiegania dyskryminacji i wykluczeniu społecznemu, wspierania równouprawnienia płci i poszanowania praw podstawowych wszystkich ludzi;

55. mając na względzie wielostronne podejście do społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, zachęca Komisję i państwa członkowskie do rozważenia szerszego udziału obserwatorów w odbywających się dwa razy w roku posiedzeniach grupy wysokiego szczebla, by włączyć do ich grona obu sprawozdawców z właściwych komisji Parlamentu Europejskiego, przedstawicieli Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska, Rady Praw Człowieka ONZ i Międzynarodowej Organizacji Pracy, a także po jednym obserwatorze wyznaczonym przez europejskie środowisko biznesowe, związki zawodowe i społeczeństwo obywatelskie w porozumieniu z komitetem koordynacyjnym forum wielostronnego;

56. przyznaje, że apel dotyczący wskazanej w deklaracji z Laeken z 2001 r. konieczności zbliżenia instytucji Unii do obywateli jest aktualny; popiera formalne rozważenie propozycji „Solidarité” dotyczącej międzyinstytucjonalnego programu na rzecz zasobów ludzkich w instytucjach UE i mającej ułatwiać zaangażowanie przez personel i stażystów instytucji w działania na rzecz społeczności w formie dobrowolnej działalności humanitarnej i pozytywnych działań społecznych, zarówno w ramach szkoleń dla personelu, jak i dobrowolnych akcji; podkreśla, że proponowany program przewiduje oszczędne gospodarowanie i dużą wartość dodaną oraz przyczyniłby się do realizacji strategii i programów UE; apeluje do wszystkich państw członkowskich o włączenie wolontariatu pracowniczego do krajowych planów działań; wzywa do podpisania porozumienia za pośrednictwem Europejskiego Centrum Wolontariatu z myślą o zaangażowaniu organizacji społeczeństwa obywatelskiego z całej Europy we włączanie biznesu w realizację tego celu;

57. wzywa przedsiębiorstwa do zachęcania swoich pracowników do międzynarodowego wolontariatu, aby ułatwić powstawanie synergii między sektorem publicznym a sektorem prywatnym w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju; apeluje do Komisji o wsparcie zmierzających w tym kierunku inicjatyw przedsiębiorstw za pomocą przyszłego europejskiego korpusu wolontariuszy w dziedzinie pomocy humanitarnej;

58. jest zdania, że państwa członkowskie powinny zachęcać przedsiębiorstwa do opracowywania polityki i wdrażania środków dotyczących konieczności poszanowania życia prywatnego i rodzinnego wszystkich pracowników; jest przekonany, że ta polityka i te środki powinny być zgodne z zasadą równości i obejmować negocjacje na temat długości i organizacji czasu pracy oraz poziomu wynagrodzenia, dostępności dla pracowników pewnych praktycznych udogodnień i elastycznych warunków pracy, łącznie z charakterem umów o pracę i możliwościami korzystania z przerw w karierze;

59. zauważa, że wskaźniki społeczne nie nadążają za wskaźnikami środowiskowymi, jeśli chodzi o ocenę ekonomiczną i ogólną specyfikę wielu inicjatyw z zakresu społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; wbrew przewodnikowi po społecznie odpowiedzialnych zamówieniach uważa, że sama Unia ma zbyt wiele ograniczeń w tej dziedzinie; apeluje o podniesienie analizy oceny kapitału społecznego do rangi szeroko zakrojonej, prowadzonej przez Europę debaty na temat lepszego włączania wpływu społecznego w zrównoważone zarządzanie przedsiębiorstwem; popiera finansowanie projektów pilotażowych dotyczących opracowania wskaźników społecznych, społecznych agencji ratingowych i praktyki audytu społecznego stosowanego w niektórych państwach członkowskich i sektorach gospodarki;

Środa, 6 lutego 2013 r.

60. z zadowoleniem przyjmuje uznanie roli, jaką muszą odgrywać zamówienia publiczne w praktycznym propagowaniu społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, łącznie z dostępem do możliwości dalszego kształcenia, równouprawnienia, uczciwego handlu, a także integracją pracowników znajdujących się w niekorzystnej sytuacji oraz osób niepełnosprawnych, co może być impulsem do większego zaangażowania społecznego ze strony przedsiębiorstw; uważa jednak, że nie ma jasnego rozeznania, w jakiej mierze kolejne zmiany zasad regulujących udzielanie zamówień publicznych w Unii zostały istotnie przejęte przez organy publiczne i jaki uzyskano całościowy skutek w formie poprawy środowiskowych lub społecznych wyników przedsiębiorstw oraz zachęcania do stosowania zasad społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; apeluje, by kolejne badania i oceny skutków prowadziły do opracowania jasnych zaleceń dotyczących wprowadzania zrozumiałych zachęt dla przedsiębiorstw; wzywa, by badania te obejmowały analizę coraz powszechniejszej praktyki włączania klauzul społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw do zakupów „prywatnych”, czyli umów między przedsiębiorstwami, i zwraca się o wskazanie dobrych praktyk w tej dziedzinie;

61. zachęca do korzystania z technologii informacyjno-komunikacyjnych i mediów społecznościowych do przyciągania osób z całego świata zainteresowanych bardziej aktywnym udziałem w konsultacjach wielostronnych;

62. pochwała wiele państw członkowskich za znaczne wysiłki na rzecz opracowania i realizacji krajowych planów działania dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w konsultacji z wielostronnymi platformami w wielu krajach UE; wyraża jednak zaniepokojenie faktem, że znaczna liczba środków polityki publicznej nie przyniosła jeszcze wyraźnych i widocznych skutków postaci zwiększania społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; apeluje o więcej badań i ocen środków publicznej polityki społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw na szczelbu europejskim; wzywa Komisję, by sama dała przykład, jak być odpowiedzialnym pracodawcą, i opublikowała własne sprawozdanie na temat społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw zgodnie z wydanym przez Globalną Inicjatywę Sprawozdawczą dodatkiem dotyczącym sektora publicznego, przyznała swoim pracownikom czas wolny na realizację inicjatyw pracowniczych na zasadzie wolontariatu oraz dokonała przeglądu inwestycji w fundusze emerytalne na podstawie kryteriów etycznych;

63. apeluje, by Europejski Rok Obywateli (2013) obejmował specjalny wątek dotyczący postaw obywatelskich w biznesie, zachęcający przedsiębiorców i środowisko biznesu do zaangażowania w dotychczasowe inicjatywy z zakresu społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w państwach członkowskich i na szczelbu Unii, by propagować i rozwijać pojęcie „dobrego obywatela-członka przedsiębiorstwa”;

64. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zamierza oprzeć nowy system nagród na dotychczasowych praktykach w tej dziedzinie; jest zdania, że nagrody mogą zachęcać do społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, ale tylko pod warunkiem, że zwycięzcy będą naprawdę reprezentować najlepsze praktyki na szczelbu krajowym, europejskim i światowym; zachęca Komisję do powołania niezależnej grupy ekspertów mającej oceniać ten aspekt oraz regularnie audytować system w tym roku i w latach kolejnych; apeluje, by promocja nagród odzwierciedlała rzeczywistą złożoność podejmowanych wyzwań i podkreślała wnioski, jakie powinny wyciągnąć wszystkie przedsiębiorstwa, a nie tylko zwycięzcy;

65. uważa, że sprawą podstawowej wagi jest jak najszybsze opracowanie przez Komisję zapowiedzianej wspólnej metodologii pomiaru efektywności środowiskowej opartej na kosztach ponoszonych przez cały cykl życia produktu; jest przekonany, że taka metodologia byłaby przydatna zarówno z punktu widzenia przejrzystości informacji dostarczanych przez przedsiębiorstwa, jak i dokonywanej przez władze publiczne oceny efektywności środowiskowej przedsiębiorstw;

66. wzywa Komisję do przyspieszenia działań zmierzających do przedstawienia w jej programie prac nowych wniosków służących wypełnieniu luk w zarządzaniu w odniesieniu do międzynarodowych standardów dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, jak zalecono w zamówionym przez nią „badaniu edynburskim”;

67. wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz poprawy skuteczności polityki promującej społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstw m.in. przez wprowadzenie wynagradzania za odpowiedzialne zachowania przedsiębiorstw w formie zachęt w ramach polityki inwestycyjnej i w dostępie do inwestycji publicznych;

68. wyraża uznanie dla planów Komisji dotyczących postępów w inicjatywach na rzecz odpowiedzialnej produkcji i konsumpcji; uważa, że Unia może korzystać z doświadczeń zdobytych w ramach inicjatyw z dziedziny społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, w których przeprowadzono specjalne szkolenia i działania z zakresu tworzenia potencjału dla pracowników przedsiębiorstw odpowiedzialnych za zakupy; jest zdania, że planowana inicjatywa dotycząca przejrzystości może być ważną siłą napędową ruchu etycznej konsumpcji; wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozważenia wykonalności i zasadności utworzenia europejskiego społecznego znaku jakości przyznawanego wszystkim przedsiębiorstwom zaangażowanym w społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstw, by zapewnić lepszą widoczność ich starań w tym zakresie w oczach konsumentów i inwestorów oraz do stałego propagowania – w oparciu o istniejące inicjatywy dotyczące etykietowania – współpracy oddolnej pod auspicjami Międzynarodowego Sojuszu na rzecz Społecznej i Ekologicznej Akredytacji i Etykietowania (ISEAL); proponuje, aby przedsiębiorstwa, które otrzymają taki europejski znak jakości, były regularnie monitorowane pod względem ich zgodności z postanowieniami o charakterze społecznym należącymi do społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, a określonymi w kryteriach znaku jakości;

Środa, 6 lutego 2013 r.

Powiązanie społecznie odpowiedzialnych inwestycji z ujawnianiem informacji

69. zauważa, że głównym motorem rynku społecznie i trwale odpowiedzialnych inwestycji jest zapotrzebowanie inwestorów instytucjonalnych, lecz zapotrzebowanie to nie może opierać się głównie na aspektach środowiskowych; zauważa również, że ujawnianie informacji inwestorom i konsumentom jest głównym czynnikiem warunkującym społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstw i musi opierać się na łatwych do stosowania i mierzalnych zasadach społecznych i środowiskowych; z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji na rzecz zaangażowania się wraz ze społecznością inwestorów w prace dotyczące społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; apeluje, by zaangażowanie to zdecydowanie bazowało na poparciu dla zasad ONZ dotyczących odpowiedzialnego inwestowania oraz zasady zintegrowanej sprawozdawczości;

70. zauważa, że w interesie beneficjentów inwestycji długoterminowych, takich jak fundusze emerytalne, leży zrównoważony zwrot z inwestycji i odpowiedzialne zachowania przedsiębiorstw; jest zdania, że zachęty dla agentów inwestycyjnych powinny być rzeczywiście zgodne z interesami beneficjentów i nie ograniczały się do wąskiej interpretacji tych interesów, skupiającej się wyłącznie na maksymalizacji zysków krótkoterminowych; popiera ramy prawne wspierające ten cel; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja opracowuje wnioski dotyczące inwestycji długoterminowych oraz ładu korporacyjnego, które przyczynią się do rozwiązania tych problemów;

71. popiera Komisję, która zamierza przedstawić wniosek w sprawie ujawniania informacji niefinansowych przez przedsiębiorstwa; wyraża uznanie dla faktu, że wniosek ten opiera się na szerokich konsultacjach społecznych oraz na serii warsztatów z udziałem zainteresowanych stron; zwraca uwagę, że zastosowanie terminu „inne niż finansowe” nie powinno ukrywać rzeczywistych konsekwencji finansowych, jakie dla przedsiębiorstw mają czynniki społeczne, środowiskowe i czynniki dotyczące praw człowieka; jest przekonany, że wniosek ten da UE możliwość zalecenia, aby przedsiębiorstwa europejskie stosowały zasady przewodnie ONZ dotyczące działalności gospodarczej i praw człowieka oraz inicjatywę ONZ Global Compact, a także aby zasady te zostały zharmonizowane z zasadami zintegrowanej sprawozdawczości, opracowywanymi obecnie przez Międzynarodową Radę ds. Sprawozdawczości Zintegrowanej (IIRC); podkreśla, iż wszelkie ewentualne rozwiązania powinny być elastyczne i nie powinny powodować nadmiernych obciążeń administracyjnych i wydatków,

72. zauważa, że w celu zwiększenia wiarygodności podejmowanych działań przez przedsiębiorstwo należy zapewnić weryfikację raportu społecznego przez instytucję zewnętrzną;

Przyszłość społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw

73. potwierdza dalszą wiodącą rolę europejskiego wielostronnego forum we wspieraniu realizacji propozycji określonych w komunikacie Komisji; przypomina, że społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw lepiej dostosowana do możliwości MŚP pozwoli na zapewnienie jej większego rozpowszechnienia na poziomie europejskim; wzywa wszystkich uczestników, by przyjęli elastyczne, otwarte i konsensualne podejście do prac forum, w prawdziwym duchu społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw;

74. kładzie nacisk na fakt, że prawa i swobody związków zawodowych oraz reprezentowanie demokratycznie wybranych organów przedstawicielskich pracowników znajdują się w centrum każdej strategii w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; wyraża uznanie dla rozległych unijnych ram branżowego i międzybranżowego dialogu społecznego oraz wzywa do pełnego i czynnego zasięgania opinii oraz angażowania organizacji przedstawicielskich i związków zawodowych, zwłaszcza przy opracowywaniu, wykonywaniu i monitorowaniu procesów i struktur społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, we współpracy z pracodawcami w ramach prawdziwie partnerskiego podejścia; wzywa Komisję do traktowania związków zawodowych i przedstawicieli pracowników, którzy są ważnymi podmiotami, jak partnerów w dialogu na temat społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, na równi z przedsiębiorstwami i innymi zainteresowanymi stronami; uważa, że partnerzy społeczni mogą odgrywać ważną rolę w propagowaniu społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, która – co należy podkreślić – przyczynia się do dialogu społecznego i ułatwia go;

75. domaga się, by strategie polityczne z zakresu społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw obejmowały specjalne środki mające na celu uporanie się z bezprawną praktyką wpisywania pracowników na czarne listy i odmawiania im dostępu do zatrudnienia często w związku z ich członkostwem i działalnością w związkach zawodowych oraz rolą przedstawicieli ds. zdrowia i bezpieczeństwa pracy;

76. podkreśla z naciskiem, że każde przedsiębiorstwo, które sporządza czarne listy pracowników lub łamie prawa człowieka i prawa pracownicze, powinno być wykluczone z otrzymywania unijnych dotacji i środków finansowych oraz z udziału w przetargach na zamówienia publiczne na szczeblu Unii, państwa członkowskiego lub organu publicznego;

77. zauważa, że polityka społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw musi być przestrzegana nie tylko przez główne przedsiębiorstwa czy kontrahentów, ale również przez wszystkich podwykonawców i podmioty należące do wykorzystywanych łańcuchów dostaw towarów, pracowników czy usług, niezależnie od tego, czy mają one siedzibę w Unii, czy w państwie trzecim, co zapewni równe warunki w oparciu o zasadę uczciwej płacy i godnych warunków pracy oraz zagwarantuje prawa i swobody związkowe;

Środa, 6 lutego 2013 r.

78. popiera dyrektywę Komisji w sprawie norm minimalnych w zakresie praw ofiar i apeluje, by polityka społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w określonych sektorach (np. w przewozie pasażerów, ubezpieczeniach, zakwaterowaniu i telekomunikacji) obejmowała pozytywne i praktyczne strategie i struktury wspierania ofiar przestępstw i ich rodzin w czasie kryzysu, a także by opracowano specjalną politykę obejmującą wszystkich pracowników będących ofiarami przestępstw, zarówno w miejscu pracy, jak i poza nim;

79. zgadza się, że niemożliwe jest przyjęcie uniwersalnego podejścia do społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, lecz uznaje, że wielość inicjatyw, nawet przynoszących większą świadomość znaczenia polityki społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, może powodować dodatkowe koszty i stanowić barierę w realizacji, zagrażając zaufaniu i sprawiedliwym warunkom; jest przekonany, że należy zadbać o wystarczającą elastyczność przy wdrażaniu zasad przewodnich społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw z myślą o specyficznych wymaganiach poszczególnych państw członkowskich i regionów, ze szczególnym uwzględnieniem możliwości małych i średnich przedsiębiorstw; z zadowoleniem przyjmuje jednakże czynną współpracę Komisji przy udziale Parlamentu i Rady z innymi podmiotami międzynarodowymi z myślą o doprowadzeniu w perspektywie długoterminowej do konwergencji inicjatyw dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz wymianę i pobudzanie dobrych praktyk biznesowych dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, a także działania na rzecz wytycznych zapisanych w międzynarodowej normie ISO 26000, by zapewnić na całym świecie jednolitą, spójną i przejrzystą definicję społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; wzywa Komisję, by skutecznie wspomagała prowadzenie i koordynowanie polityki państw członkowskich UE, ograniczając tym samym ryzyko dodatkowych kosztów, jakie w wyniku rozbieżnych podejść mogą ponosić przedsiębiorstwa działające w kilku państwach członkowskich;

80. uważa, że pogląd, iż społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw do „towar luksusowy” popierany przez przedsiębiorstwa tylko w czasach dobrej koniunktury, został ostatecznie obalony przez stale wysoki poziom zaangażowania przedsiębiorstw na rzecz społecznej odpowiedzialności; jest zdania, że było to przestarzałe założenie, w którym pominięto znaczenie reputacji oraz poziomu zewnętrznych zagrożeń dla rentowności współczesnych przedsiębiorstw; wzywa wszystkich europejskich decydentów, by sami stosowali zasady społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw na wszystkich szczeblach polityki gospodarczej, w tym przez umocnienie pozycji społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w strategii „Europa 2020”;

81. zaznacza, że społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw powinna obowiązywać dla całego światowego łańcucha dostaw na wszystkich poziomach podwykonawstwa oraz obejmować postanowienia mające na celu objęcie ochroną migrantów, pracowników tymczasowych i pracowników delegowanych – odnoszące się zarówno do dostawy towarów, jak i do delegowania pracowników czy świadczenia usług – a także powinna opierać się na zasadach sprawiedliwej płacy i godnych warunków pracy oraz gwarantować poszanowanie praw związków zawodowych i wolności; jest zdania, że koncepcja odpowiedzialnego zarządzania łańcuchem dostaw rozumiana jako mechanizm zapewniający społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstw wymaga doprecyzowania;

82. pochwała podejmowane w niektórych szkołach biznesu działania propagujące społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstw, lecz uznaje, że stanowią one jedynie mniejszość; wzywa grupę wysokiego szczebla i państwa członkowskie by we współpracy z Komisją, a w stosownych przypadkach również z uniwersytetami, rozwały sposoby powszechnego uwzględnienia społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, odpowiedzialnego zarządzania i odpowiedzialnych postaw obywatelskich w kształceniu i szkoleniu zawodowym w zakresie zarządzania przyszłych kadr kierowniczych, aby społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw stała się elementem strategicznego zarządzania przedsiębiorstwem, a także poprawiła świadomość w zakresie zrównoważonej konsumpcji; jest zdania, że mogłoby to objąć uczniów zaangażowanych w programy przedsiębiorczości dla młodzieży; wzywa Komisję do zapewniania dalszego wsparcia finansowego dla projektów z zakresu kształcenia i szkolenia dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w ramach unijnego programu „Uczenie się przez całe życie” i „Młodzież w działaniu”;

83. ponownie wyraża przekonanie, że społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw powinna być stosowana w odniesieniu do wszystkich przedsiębiorstw w celu stworzenia uczciwych warunków i równych szans; podkreśla jednak, że sposób funkcjonowania przemysłu wydobywczego w krajach rozwijających się wymaga wyjścia poza podejście dobrowolne; podkreśla, że inwestycje przemysłu naftowego w Nigerii są dobrym przykładem ograniczeń społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w formie, w jakiej jest ona obecnie wdrażana, gdyż odnośne przedsiębiorstwa nie podjęły inicjatyw społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw mających na celu stworzenie zrównoważonych praktyk biznesowych lub przyczynienie się do rozwoju krajów przyjmujących; zdecydowanie popiera wniosek ustawodawczy w sprawie przedstawiania odrębnych sprawozdań w odniesieniu do poszczególnych państw, w oparciu o normy Inicjatywy Przejrzystości w Branżach Wydobywczych (EITI), obejmujących sprzedaż i zyski, a także podatki i dochody, w celu powstrzymania korupcji i w celu zapobieżenia unikaniu opodatkowania; wzywa europejskie przedsiębiorstwa wydobywcze działające w krajach rozwijających się do dawania przykładu społecznej odpowiedzialności oraz do propagowania godnej pracy;

84. wzywa do wprowadzenia wymogów dotyczących należytej staranności w zakresie praw człowieka i łańcuchów dostaw na szczeblu UE, które spełnią m.in. wymogi określone w wytycznych OECD dotyczących należytej staranności i odpowiedzialności za łańcuchy dostaw surowców pochodzących z obszarów ogarniętych konfliktem lub wysoce zagrożonych wybuchem konfliktu, a także do zajęcia się m.in. obszarami o potencjalnie dużym negatywnym lub pozytywnym wpływie na prawa człowieka, takimi jak globalne i lokalne łańcuchy dostaw, konflikty na tle surowców mineralnych, zlecenie wykonawstwa na zewnątrz, konfiskaty ziemi oraz regiony, w których prawo pracy i ochrona

Środa, 6 lutego 2013 r.

pracowników nie są wystarczające, czy obszary wytwarzania produktów niebezpiecznych dla środowiska i zdrowia; wyraża zadowolenie z programów realizowanych już obecnie przez UE, zwłaszcza programu Egzekwowanie prawa, zarządzanie i handel w dziedzinie leśnictwa (FLEGT) w dziedzinie leśnictwa, oraz ze wsparcia inicjatyw prywatnych takich jak Inicjatywa Przejrzystości w Branżach Wydobyczych (EITI);

85. wzywa Komisję do podejmowania dalszych działań zmierzających do odblokowania i wzmocnienia potencjału społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu (poprzez powiązanie jej z efektywnym gospodarowaniem zasobami i z efektywnością energetyczną), np. w procesie nabywania surowców przez przedsiębiorstwa;

86. podkreśla, że pomoc UE oferowana rządów państw trzecich we wdrażaniu regulacji społecznych i środowiskowych oraz skuteczne systemy kontroli są niezbędnym uzupełnieniem rozwoju społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw europejskiego biznesu na całym świecie;

87. sugeruje rządów państw członkowskich, aby zwróciły się do Europejskiego Banku Inwestycyjnego o uwzględnianie klauzuli dotyczącej społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w prowadzonych przez niego działaniach;

88. wzywa Komisję do propagowania odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw na forach wielostronnych poprzez wspieranie ściślejszej współpracy między WTO a innymi wielostronnymi forami zajmującymi się społeczną odpowiedzialnością przedsiębiorstw, takimi jak MOP i OECD;

89. domaga się wprowadzenia systemu ponadnarodowej współpracy prawnej pomiędzy UE a krajami trzecimi będącymi sygnatariuszami dwustronnych umów handlowych w celu zapewnienia skutecznego dostępu ofiar do wymiaru sprawiedliwości w krajach, w których dochodzi do naruszania przepisów społecznych lub środowiskowych przez korporacje wielonarodowe lub w przypadku nieprzestrzegania przez nie zasad odpowiedzialności społecznej; oraz w celu wspierania opracowywania międzynarodowych procedur sądowych gwarantujących nałożenie w stosownych przypadkach sankcji za naruszanie prawa przez przedsiębiorstwa;

90. domaga się przeprowadzania ocen wpływu nowych technologii na prawa człowieka już na etapie prowadzenia badań i opracowywania ich, w tym również analiz możliwego przebiegu wydarzeń i rozważań dotyczących uznawania praw człowieka w normach projektowych;

91. zauważa, że społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw jest mechanizmem, za pośrednictwem którego pracodawcy mogą wspierać swoich pracowników i społeczności lokalne w krajach rozwijających się, że poszanowanie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i norm pracowniczych może pozwolić takim krajom na czerpanie korzyści z rozszerzania handlu międzynarodowego oraz że społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw może zagwarantować sprawiedliwy podział korzyści w celu sprzyjania trwałemu dobrobytowi gospodarczemu i społecznemu oraz wydzwignięciu większej liczby osób z ubóstwa, w szczególności w czasach kryzysu finansowego;

92. zachęca UE do odegrania aktywnej roli w podnoszeniu poziomu wiedzy na temat korzyści, jakie przedsiębiorstwa mogą przynieść społeczeństwu w dziedzinie kultury, edukacji, sportu i młodzieży dzięki ich społecznej odpowiedzialności;

93. zachęca przedsiębiorstwa medialne, by włączały do polityki odpowiedzialności społecznej przejrzyste normy dziennikarstwa, w tym gwarancję ochrony źródeł informacji i praw osób zgłaszających zachowania nieetyczne;

94. wzywa Komisję do ochrony uznanych, dobrze funkcjonujących inicjatyw z zakresu społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw przez wprowadzenie testu w tej dziedzinie, oceniającego wpływ planowanych inicjatyw ustawodawczych i administracyjnych na środki z zakresu społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, oraz do uwzględniania stosownych wyników przy opracowywaniu wniosków;

95. z zadowoleniem przyjmuje zrównoważone zobowiązania uczestników rynku i wzywa Komisję do monitorowania inicjatyw w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i do dokonywania ich oceny;

o

o o

96. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.